

hinanden og mere Union er jo netop det, jeg gerne vil have, så ih, hvor jeg egentlig håber, at Enhedslisten har ret i den analyse, for så går Europa i hvert fald den rigtige vej. At hr. Keld Albrechtsen så ikke bliver tilfreds, er der jo ikke noget at gøre ved, men Europa går i hvert fald i en retning, som er mere fornuftig end i retning mod det underlige, splittede Nationalisteuropa, Enhedslisten står for.

Jeg vil godt sige tak til udenrigsministeren og statsministeren for besvarelsenerne i dag, og jeg er også en af dem, der måske undrer sig en smule over, at debatten ikke er et tilløbsstykke. Men jeg trøster mig med, at journalisterne nok sidder oppe ved deres små højtalere og hører hele debatten, for så er det jo fint nok.

Det kunne være, at Folketingets Præsidium måske skulle overveje at gøre en EU-debat til en aftenforestilling i den forstand, at man jo ikke kan forlange, at der skal være fuldt på tilhørerpladserne på et tidspunkt, hvor alle mennesker er på deres arbejde. Det kunne godt være, at Folketingets arbejdsform i denne type debatter op mod afstemningen skulle være sådan, at man slog lidt på tromme for dem og sagde, at nu holder Folketinget faktisk møde på et tidspunkt, hvor almindelige mennesker også kan overvære det, fordi de har mulighed for at komme herind. I takt med at regeringen har fået flere i arbejde, er der også færre, der har tid til at sidde herinde og høre på debatterne, og det kunne være, vi skulle tage konsekvensen af det. Det er bare et forslag til Præsidiet, som vi kan vende tilbage til, for det kunne godt være, at en sådan arbejdstilrettelæggelse ville medføre, at der kom lidt flere mennesker herind.

Så skal jeg understrege, som jeg har gjort så mange gange før, at for CD er det politiske mål et samlet Europa. For os har det været drivkraften i vores tro på Fællesskabet. Det har såmænd ikke været, om vi fik mere frihandel og alle de andre forskellige ting, men de har været instrumenter for at nå hovedmålet, nemlig at der skulle være politisk stabilitet og fred i Europa. Vi tror stadig på den gamle tanke, der opstod efter Anden Verdenskrig, om, at man skal binde landene så tæt til hinanden, at de taler med hinanden i stedet for at slås med hinanden, og det er jo en kendsgerning, at først EF og nu EU har været en politisk succes. Vi har fået højere velstand, vi har fået stabile demokratier, og vi har haft et fredeligt Vesteuropa som følge af Europatanken.

Det er netop den indfaldsvinkel, der gør, at vi siger, at de instrumenter, der hjalp i Vesteuropa, kan selvfølgelig også hjælpe i Øst- og Centraleuropa. Det er derfor vores opfattelse, at åbningen mod øst er forudsætningen for en forsats fredelig udvikling i det samlede Europa, og vi er tilfredse med Amsterdamtraktaten. Vi ville gerne være gået videre på nogle områder, men vi kan bestemt med glæde stå bag den. Der er en række fremskridt, beskæftigelsen er kommet med, Europa i en mere dagligdags form er kommet ind, og alt det gør, at EU bliver mere jordnær i sit arbejde og kommer tættere på borgerne.

Men det, der måske er det allervigtigste for os med hensyn til Amsterdam – og her er jeg beklagevis uenig med den del af SF, som hr. Holger K. Nielsen repræsenterer – er, at Amsterdam er en kulisse for det, der er det helt centrale og helt væsentlige, nemlig åbningen mod øst. Hr. Holger K. Nielsen sagde for ikke så længe siden her fra talerstolen, at han var uenig i præmisserne, altså at Amsterdam skulle være forudsætningen for udvidelsen. Jeg respekterer, at hr. Holger K. Nielsen har den mening, men jeg synes ikke, han husker, hvordan historiens gang har været. Jeg synes, han glemmer, at i glæden og rusen og jubelen efter 1989, da Muren faldt, besluttede man på et EU-topmøde, at man ville åbne mod Øst- og Centraleuropa, men man gjorde åbningen betinget af, at der skete ændringer i Maastricht, altså at der skulle tages yderligere skridt.

Det kan godt være, at Amsterdam ikke er det ideelle på dette område. Men min påstand er, at hvis man ikke står ved Amsterdam og dermed det skridt, der blev vedtaget dengang, vil en række lande i EU sige, at så er forudsætningerne for åbningen mod Øst- og Centraleuropa faldet bort. Det handler ikke om jura, det handler om politik, det handler om, at nogle lande har opstillet nogle forudsætninger for at åbne mod Øst- og Centraleuropa.

Jeg mener ikke, det er nogen hemmelighed – og det tror jeg også hr. Holger K. Nielsen vil bekræfte – at der er steder i EU, ikke mindst i de sydeuropæiske lande, hvor lysten til at åbne mod Øst- og Centraleuropa har ændret sig til en ulyst, fordi man i de lande anser Nordafrika og Middelhavsområdet som det største sikkerhedsproblem. Det vil altså sige, at man med et nej til Amsterdam ruller tilbage og siger, at nu skal der startes forfra. Man vil stå i en anden politisk situation i Fællesskabet, end man gjør-